

kölessel hinti nagyapám

a napfoltos udvart,
maréknyi fénylő okker
gömböt vet galambjai elé.
számon tartja mindegyiket,
akár szétszéledő unokáit.
borotválkozz már meg végre
- tapogatja szálkás arcom,
mintha csak vak lenne,
hogy bennem magamra ismerjen.

egyre kevesebb már
a befogható nemes *vidéki*,
éhes *vadócok* a csalira
meg gyakran rájárnak.
nyakukon felborzolódik
a toll a csontos ujjak
szorításában, mielőtt kifor-
dulnának a gyengecsigolyák.
vergődésük nem tart sokáig,
tisztá és vértelen hadművelet ez.

és levesben végzik a visszatérők is,
kik elsodródtak a tető fölött
monoton körző csapattól,
hogy a csapodár vért ne adják tovább.
borotválkozz meg . . .
- futnak végig tétován ujjbegyei
ha nagynéha hazavetődöm,
halántékomtól le a lüktető gégéig,
míg a konyhában vizet forral nagyanyám.

tekirdag/rodostó

az olajszürke tenger egykedvűen
izgatja a part csiklóját.
tankerhajók lepik el a tájat,
akár kádat a gumikacsák.
a rózsavízárus
kérdés nélkül is útbaigazít.
szagról érzi, magyar vagy:
nem drágá nem drágá nem drágá
- rád az olcsóbb cuccot tukmálja.
kosztolányi velencében hallja ugyanezt,
fedezed fel később egy régi *híd*ban.
egy utcagyereknek a *költőről* beszélsz,
ki itt lakott és túlélte mindenkit.
figyeli az idegen szavakat,
hátha pottyán még zsebébe néhány apró.
a hűség jutalma
életfogytiglani tengerre néző kilátás.
nem drágá nem drágá nem drágá.
az emlékház egyébként zárva,
rajta rossz magyarságú vallomás:
feujitas miat.
majd jön egy kis hazai löncshús,
és a terep elhagyása az utolsó busszal.

p. s.: *édesnéném,*
isa itt nem acceptálják a visa kártyát,
és a burekba spenótot is tesznek.
császáraink pedig fogalmazzák már a leiratot:
- kivetközni olt-köponyegből.
- kivetközni olcsó parfümökből.
- ki disznótoros forradalmakból.
et fusson a fejedelem.
et szívjon a költő.

Cum Deo.

vetett bizalom

d. i.-nak

*nem akarok senkit sem ijesztgetni,
de tegnap bekattant a kutyánk.
övé volt a tér ez idáig,
kerítéstől kerítésig a loholás.
a sebhelyesre szántott udvar,
s a kifulladás lankadó öröme.
ma övé a ketrec.
szemeiben zavar bujkál,
és az ételt adó kéz felé kap.*

bár már mutatkoznak a javulás jelei,
pillanatnyi megingása
észrevétlen nem maradhatott.
köztünk mi végképp elmaradt,
az egyenlőtlen viszonyba vetett bizalom.
hogy a farka ketrecének távja
után a tér megszűnik neki,
hogy az *én* lepattant szilánkját
pótolja a *mi* . . .

- és a láz erre felmentést nem ad,
s nem, hogy lázadása
végül mégis fennakadt
a hűség peremén.
elaltatják hát nemsokára
tisztázandó e köztes helyzetet,
s mert veszélyt jelent húgomra,
ki köztünk minden bizonynal
a legvédtelenebb.

minél szikárabb mondatokban
próbálom ma összegezni
a történet tapasztalatát.
hullamosóként hasznót húzni
belőle e vers erejéig,
esélyt sem adva a gyásznak,
ha már lucskos pofáját többé

magamhoz nem szoríthatom;
- remélve, talán meglesem,
alkalomadtán ki lesz,
ki majd minket altat el.

attack

*sz. e.-nek (vízum helyett)
transsylvaniaába*

akár pesten a villamoson
egy müncheni WC-ben
vagy a notre dame
görbe pengéi alatt
a hamuszín végeken túl
egy másik jelenet
jelmezei között
(de) halálpontosan
rájuk ismerék
peregjenek mint a porhó
vagy tojásjégment koppanjanak
az é-k s az elharapott szótagok

ilyenkor (várfalon
kúszó janicsár)
a végvári költők fegyverét
kihegyezett lúdtollam
fogaim közt szorongatva
hátról támadok
szögekkel kivert
asszimilált nyelvem
nyílhegyével
hatolok át rajtuk
s mintha csak véletlenül
de bőr alá ültetett
chipnél is precízebben
jelzem származásukat

*„talán csak nem onnan”
és „ó milyen szépen ejti...”*

a leleplezés pőre vigyorától
szétáramlik bennük
a másság bénító
kontrasztanyaga
álruhás támadásom
az idegen terepen
mindig zavart kelt
részemről persze
a kitárulkozás elmarad
mert míg földijeim
színlelt csodálkozásom
rabláncán vergődnek
szabadon élvezhetem
akár a lego-várákon
identitásomon bármikor
könnyen alakíthatok

woland és a bivalyok – mítoszszilánkok

*„Az összes vörös ott csorog az állat testén, ott,
alvadt vérként.”*

t. o.

hogyan a delíriumtól-e,
de keze folyton remegett.
mikor megfogta a képet,
a gyűrt papírról
tenyerébe csorgott
az *alvadtvörös állat vére*.
majd kivégezte az aznapi
pelinkovac-adagot.
- kimérni egyharmad üveggel,
ez volt a dolgom,
száz márkáért havonta,
és néha kitörölni a seggét.

*

és lecsordult a test
tépett húzalai mentén,

egészen a lábujjakig,
végig felfúvódott,
disznósajtszerű pocakján,
míg az elszabadult
pálcikaemberkék
vadul döfködték
az elhalt idegeket.

*

ilyenkor megalvadt a
tekintet is,
és alábbhagyott a remegés.
a láb nem mozdult, de mintha.

*

ezért kotorhatta elő
az átyuggatott *sifflis-képet*
olykor.
ezért a néhány elszabadult
pillanatért.
ki más,
az *összeroskadni készülő vad*
ő lehetett ekkor
[mozdulatlanságában
is a test zuhanása]
: a mozgás.

*

kicsordult végül
minden alvadt vörös
a robusztus testből
- kiszívta belőle
a vámpír pillantás.
józanra váltott hát
ez a szertartás is,
mint a többi mágikus
nekirugaszkodás,

és akár a járásról,
hirtelen leszokott róla.
csak a pelinkovacról nem,
a festményt pedig csalódottan
a paplan alá kotorta.

*

mivel óvatlanul elárultam,
egy költő is írt valamit
a képről, soha többé nem
kaporinthatam meg tőle.
s miután megalvadt testében
a maradék mozdulat is,
mert nem voltam résen,
sok limloma mellé
azt is a szemétbe gyúrték.

